

Fjerde næstformand (Melchior):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår i forhandlingen.

Karl Møller (DKP):

Jeg kan følge den socialdemokratiske ordfører i én eneste ting – jeg tror egentlig ikke, der var mere – nemlig i, at denne debat nok ikke vil rokke ret meget ved folketingets medlemmers opfattelse af forsvars- og sikkerhedspolitikken.

Men det, som er nok så vigtigt, er at få debatten ført uden for dette forum, igennem en debat som denne at få skabt den nødvendige debat i offentligheden om de meget vigtige ting på tærsklen til forhandlingerne om et nyt forsvarsforlig. På den baggrund vil jeg takke SF for, at de har fremsat denne forespørgsel.

Jeg vil indledningsvis sige, at vi synes, det er vigtigt at konstatere, at den positive udgang, der har været på SALT-forhandlingerne, kan blive et vendepunkt og også bør blive et vendepunkt i de sidste års skærpelse af forholdene mellem Øst og Vest, ikke mindst hvad de militære relationer angår.

I sig selv har opbremsningen i det atomare kapløb mellem USA og Sovjet ikke den store praktiske betydning. Det betydningsfulde ligger i den nye tendens, som aftalen er udtryk for, den konkrete manifestation af, at selv forhandlinger om så vanskelige problemer og spørgsmål, som der her har været tale om, kan føres igennem til et positivt resultat. Det gør det ikke mindre betydningsfuldt, at aftalen netop er blevet en realitet på et tidspunkt, da hovedtendensen ellers afgjort går i retning af stigende oprustning.

Når man ser bort fra Kina og fra en række stokkonservative amerikanske senatorer, som forhåbentlig kommer på andre tanker efter de sidste opinionsmålinger i USA, hvor jo et stort folkeflertal ønsker SALT-aftalen endeligt ratificeret, og når man ser bort fra de mest højredrejede civile og militære NATO-politikere, som har været negative over for den aftale, der nu er kommet i stand, så tror jeg, alle andre, fornuftige kræfter har det håb, at dette første forhandlingsgennembrud gennem en årrække nu må bidrage til at tøde forskellige forhandlings-

fronter op, ikke mindst fronterne i Wienforhandlingerne om gensidige styrke- og våbenreduktioner i Centraleuropa, som jo netop i dag genoptager sin 18. forhandlingsrunde.

Det er af afgørende betydning at få løst op for MBFR-forhandlingerne. Centraleuropa er det mest oprustedede område på kloden. Her er der hos begge blokke koncentreret tropper og oplagret våben af en størrelsesorden, som ligger 20 gange højere end verdensgennemsnittet. Her er der koncentreret kernevåbensystemer med en sprængkraft, der er 35.000 gange stærkere end Hiroshimabomben.

Efter SIPRI's sidste tal har USA 7.200 sprængklare kernehoveder; heraf er alene de 5.000 oplagret i Vesttyskland og resten i England. Sovjet har under det halve, nemlig 3.000.

Man har Pershing I-raketten opstillet i Vesttyskland sammen med en række andre missiler. Man har allerede påbegyndt presset mod Vesttyskland for at få opstillet affyringsramper til Pershing II, som man forventer færdigudviklet i 1983, og som hr. Gert Petersen var inde på med stor præcision kan række 1.500–1.800 km, altså langt ind på russisk område eksempelvis.

Man forstår meget vel, at forbundskansler Schmidt har slået sig noget i tøjet og er bange for, at forbundsrepublikken skal blive en platform for affyringsramper til disse raketter. På den måde vil vi underminere vores ry for afspændingspolitik, har han sagt.

Der kunne også nævnes andre tal, som underbygger, at det er her i Centraleuropa, faren for en konfrontation ligger gemt, og heraf følger naturligvis, at det også er her, der gennem realitetsforhandlinger ligger muligheder for afgørende at formindske faren for denne konfrontation.

Der er ofte blevet talt om et gennembrud i Wienforhandlingerne, men det er til dato kun blevet ved snakken. Efter min opfattelse er der blevet forhandlet henholdende og på skrømt fra vestlig side, medens det er ret så typisk, at alle konstruktive nye forslag er fremlagt af de socialistiske lande, og her støtter jeg mig til en udtalelse i dag i Information fra USAs Library of Congress, som er kongressens analytiske redskab omkring sikkerhedspolitik, og som simpelt hen konstaterer, at de østlige repræsentanter faktisk har bevæget sig henimod accept af vestlige fore-